

РЕШЕНИЕ

№ 10

гр. София, 10.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 15-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Даниела Дончева

Членове: Красимир Маринов
Капка Павлова

при участието на секретаря Таня Ж. Петрова Вълчева
като разгледа докладваното от Капка Павлова Въззивно търговско дело № 20211001000216 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 260010 от 25.09.2020г., постановено по т.д.№ 13/ 2018г. по описа на Окръжен съд- Кюстендил са отхвърлени като неоснователни предявените от „Юробанк България“ АД против В. Г. Г. и Д. В. Г. искове с правно основание чл.79, ал.1 от ЗЗД, вр. с чл.430, ал.1 от ТЗ за осъждането на ишците солидарно да заплатят сумата от 31 217,42 швейцарски франка, претендирана като част от общо 61 185,13 швейцарски франка, представляваща получена в заем и невърната сума по договор за кредит за покупка на недвижим имот НЛ 35744 от 16.04.2008г., включваща падежирали вноски и предсрочно изискуема сума, ведно със законната лихва върху главницата,считано от датата на подаване на исковата молба в съда- 06.03.2018г. до окончателното изплащане, както и иска с правно основание чл.309а от ТЗ за сумата от 884,40 лв. сторени разноси за нотариална покана.

Недоволна от това решение е останала ищцовата страна и в законоустановения срок е депозирала въззивна жалба с искане да бъде отменено и въззивният съд да постанови ново решение, с което претенциите да бъдат уважени.

Правят се оплаквания за необоснованост на атакуваното решение и нарушение на материалния закон. Поддържа се, че от събраните по делото доказателства безспорно се установявало, че кредитът е усвоен, доказан е фактът на неизпълнението и че са били налице предпоставките за обявяване на кредита за предсрочно изискуем. Нарушението на материалния закон се изразявало в неправилния извод,че клаузите на чл.6,ал.2 и чл.23,ал.1

от договора са нищожни. Освен това не била взета предвид нормата на чл.146,ал.5 от ТЗ съгласно която наличието на неравноправна клауза в договора не води до неговата нищожност ако той може да се прилага и без тази клауза.

Посочва се, че ответникът В.Г. е направил признание на исковете, което следва да се прецени наред с доказателствата по делото. Признание за неизпълнение на договорните клаузи се съдържа във всяко едно от допълнителните споразумения, подписани между страните. Жалбоподателят счита, че по делото е било установено, че са били налице предпоставките за обявяване на кредита за предсрочно изискуем.

Страната счита, че дори посочените клаузи от договора да са нищожни не може да се твърди никаква неравноправност по отношение на задължението за връщане на заетата сума при посочения при усвояването курс, т.е клаузата на чл.6,ал.2 да се приложи без обвързаността на страните с курсовата разлика. Получената сума при всички случаи подлежала на връщане и всяко друго твърдение би довело до абсурдното заключение, че банката е сключила с кредитополучателите договор за дарение.

Въззиваемите не са подали отговор на жалбата. В съдебно заседание не се явяват и не изпращат представител.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба оплаквания, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на [чл.269 от ГПК](#) въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. При проверката на правилността на първоинстанционното решение същият е обвързан от посоченото от страната във въззивната жалба, като служебно има правомощие да провери само спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение.

В случая обжалваното решение е валидно и допустимо.

Във връзка с оплакванията за незаконосъобразност на решението настоящата инстанция намира следното:

Пред СГС са предявени обективно съединени искове с правно основание чл.430 от ТЗ и чл.86,ал.1 от ЗЗД.

Изложени са твърдения,че на 16.04.2008г. „Юробанк И Еф Джи България“ АД е отпуснала на В. Г. Г. и Д. В. Г. банков кредит за покупка на недвижими имот и за други разплащания в размер на равностойността в швейцарски франкове на общо 31 500евро, с краен срок на погасяване 372 месеца,считано от датата на усвояване на кредита- 30.04.2008г. за заплащане на дължимите по договора суми кредитополучателите се задължили да отговарят солидарно.

На 15.07.2008г. с договор за цесия за прехвърляне на договори за кредит между „Бългериън ритейл сървисиз“ АД в качеството му на цесионер и „Юробанк И Еф Джи България“ АД в качеството на цедент правата на банката спрямо солидарните длъжници

били прехвърлени заедно с всички обезпечения и привилегии и други принадлежности, включително и начислените лихви кредитополучателите били уведомени за така извършената цесия с подписването на допълнително споразумение на 24.03.2009г.

На 20.05.2016г. е сключен договор за обратна цесия на вземания, като в списъка на същите е включен и процесният договор.

Тъй като ответниците не заплащали задълженията си по договора, с нотариални покани, връчени на всеки един от тях през месец октомври 2017г. банката ги уведомила, че обявява кредитите за предсрочно изискуем. С тези нотариални покани са направени и уведомленията за обратната цесия на вземанията.

Заявява се, че правото да обяви кредита за предсрочно изискуем банката черпи от клаузата на чл.19, ал.1 от Договора за кредит като същата гласи, че при неизпълнение от кредитополучателя на което и да е задължение по договора за кредит.

Първата просрочена вноска, която към датата на подаване на исковата молба не е погасена по давност е била вноска №56 от погасителния план и нейният падеж бил на 10.12.2012г., а размерът ѝ – 23,79 шв.франка. Именно тя била основанието за упражняване на правото по посочения по-горе договор за кредит. При достигане на уведомлението за превръщане на кредита в предсрочно изискуем до кредитополучателите на 27.10.2017г. се формирала главница, която се състои от вече падежиралите и непогасени месечни вноски за главница и от глобалната сума за цялата оставаща до 30.04.2039г. главница, която е станала дължима на 27.10.2017г. като последица от обявяване на кредита за предсрочно изискуем.

Моли се ответниците да бъдат осъдени да заплатят на ищцовата банка сумата от 31 217,42 шв. франка с легова равностойност 53 000лв., която се дължи за периода от 01.03.2013г. до 27.10.2017г. и която е част от цялата дължима главница с размер на 61 185,13 шв. франка и която се дължи за периода от 10.12.2012г. до обявяване на кредита за предсрочно изискуем на 27.10.2017г., както и сумата от 884,40лв. разноси за нотариални покани. Претендира се и законна лихва за забава върху главницата, считано от датата на първоначалната искова молба до погасяването ѝ, както и направените разноси .

Ответниците не са подали отговор на исковата молба.

В съдебно заседание, проведено на 16.01.2020г. ответникът В.Г. е признал исковете.

По доказателствата:

По делото е представен процесният договор за кредит HL 35744 от 16.04.2008г. Видно от същия страните са се договорили Банката да отпусне на ответниците кредитен лимит в размер на равностойността в швейцарски франкове на 31 500 евро по курс "купува" за швейцарски франк към евро на банката в деня на усвояване на средствата. Според чл.2 разрешеният кредит се усвоява по блокирана сметка в швейцарски франкове на кредитополучателя в банката, като усвоеният кредит от тази сметка се превалутира служебно от банката в евро по търговския курс "купува" на банката за съответната валута, в деня на усвояването /ал.3 на посочената клауза/.

Срокът за погасяване на кредита е уговорен на 372 месеца.

Съгласно чл.3 от договора дължимата от кредитополучателя годишна лихва е в размер на сбора на базовия лихвен процент на банката за жилищни кредити в швейцарски франкове, валиден за съответния период на начисляване на лихвата плюс 5,15 пункта. Към момента на сключване на договора базовият лихвен процент е в размер на 4,5%. Ал.5 предвижда, че действащият базов лихвен процент на банката за шв.франкове не подлежи на договаряне и промените в него стават незабавно задължителни за страните.

В чл.6, ал.2 и ал.3 от договора е предвидено, че погасяването на кредита включва месечни вноски – главница и лихва, с размер на всяка вноска съгласно погасителния план, и се извършва във валутата, в който същият е разрешен – швейцарски франкове, като в случай че на съответния падеж на погасителна вноска по главницата и/или лихвата, кредитополучателят не е осигурил дължимата сума в швейцарски франкове по сметката си, но има средства в лева или евро по сметките в банката, погасяването на кредита се извършва от банката и в лева или в евро, след служебно превалутиране на тези средства в швейцарски франкове по курс "Продава" на банката за швейцарски франк към лева/евро, за което кредитополучателя с подписването на договора дава своето неотменимо и безусловно съгласие и оправомощава банката. Предвидено е, в случай че по време на действието на договора банката промени базовия лихвен процент, размерът на погасителните вноски да се промени автоматично, в съответствие с промяната, за което с подписването на договора, кредитополучателят е дал своето неотменимо и безусловно съгласие.

С клаузата на чл.10 е предвидено, че при усвояване на кредита или част от него, извършено съобразно условията на договора, банката предоставя на кредитополучателя сума в размер на 5% от размера на усвояения кредит /наричана „Кеш бонус“/. Кредитополучателя е длъжен да върне на банката пропорционална част от получения „Кеш бонус“ в случай на предсрочно погасяване на кредита /пълно или частично/ или в случая на промяна в кредитния продукт, на валутата по кредита и каквато и да е друга промяна, извършена по инициатива на кредитополучателя.

Съгласно чл.19 банката може да обяви кредита за предсрочно изискуем при непогасяване на която и да е вноска по кредита, както и при неизпълнение от кредитополучателя на което и да е задължение по договора.

Чл.21 предвижда право на кредитополучателя да поиска от банката да превалутира предоставения му кредит в швейцарски франкове, съответно в лева/евро при посочени условия. С текста на чл.23 кредитополучателят е декларирал, че е запознат и съгласен с обстоятелството, че промяната на обявления от банката курс купува и/или продава на швейцарския франк към българския лев, както и превалутирането на кредита по чл.21 от договора, може да има за последица повишаване на размера на дължимите погасителни вноски по кредита, изразени в евро, като напълно приема да поеме всички вреди /включително пропуснати ползи/, произтичащи от промяната на валутните курсове и новите лихви, приложими по превалутирания кредит.

В Приложение №1 към договора е посочено, че датата на усвояване на кредита е 30.04.2008г. и към този момент приложимият курс „купува“ за швейцарския франк към евро е 1,6512177. Усвоеният от кредитополучателя кредитен лимит е в размер на 52014 шв.франка.

По делото е приложен погасителен план, неразделна част от този договор.

По делото няма данни, а не са наведени и твърдения от страна на ищцовата страна някои от клаузите на договора да са индивидуално уговорени.

На 24.09.2009г. между придобилото вземането дружество „Бългериън ритейл сървисиз“ АД и кредитополучателите е подписано допълнително споразумение към договора за кредит, с което страните са се съгласили просрочените главница и лихви за бъдат капитализирани чрез натрупване към редовната главница. Договорен е период на облекчено погасяване на кредита.

На 31.03.2010г., 31.05.2011г. и 29.12.2011г. отново са подписани допълнителни споразумения, с които също е постигнато съгласие просрочената главница и лихва да бъдат добавени към редовната главница

По делото е представен договор за прехвърляне на вземания по договори за кредит с дата 15.07.2008г., с който Юробанк И Еф Джи България“ АД като цедент прехвърля на „Бългериън ритейл сървисиз“ АД – цесионер вземанията си по договори за кредит съгласно Приложение 1. В същото под номера 482 и 483 фигурират вземанията против ответниците в настоящото производство.

С договор за обратна цесия от 20.05.2016г. тези вземания обратно са придобити от Банката.

По делото са приложени като доказателства нотариални покани, отправени от „Юробанк България“ АД до двамата ответници на адресите им в гр.*** и в гр.***, с които банката обявява кредита за предсрочно изискуем. Към тях са приложени и уведомления до същите от „Бългериън ритейл сървисиз“ АД за договора за обратна цесия. Поканите са връчени при условията на чл.47 от ГПК като в настоящия процес редовното им връчване не се оспорва.

Получаването на поканите и съобщаването на цесиите не се оспорва в производството.

В първоинстанционното производство са допуснати и приети първоначална и допълнителна съдебно-счетоводна експертиза, изготвена от вещото лице И. К. Д.. Експертът е проверил в счетоводството на ищеца извлеченията от ползвания софтуер и хронология на приходни и разходни сметки и погасителен план. Констатирано е, че на 30.04.2008г. е усвоена сумата от 52014 шв.фр. Към нея експертът е прибавил капитализираните в резултат на подписаните допълнителни споразумения суми. Посочени са и внесените от кредитополучателите суми.

Вещото лице е установило, че кредитополучателите са в неизпълнение съгласно

договора от втората вноска, която е с падеж 30.06.2008г., която в легова равностойност е в размер на 22,57 лв. главница и 418,10лв. лихва. На 03.07.2008г. същите са заплатени с вноски от 01.07. и 03.07.2008г. Посочено е, че към 19.10.2017г. размерът на главницата е 61291,16 шв.фр.

В допълнителното заключение е изчислен размерът на главницата до 26.10.2017г. съгласно последния погасителен план. За периода от 01.03.2013г. до 26.10.2013г. съгласно този погасителен план са били дължими 1842,20 шв.фр. като тази сума не е погасена изцяло.

Пред настоящата инстанция беше допусната нова съдебно-счетоводна експертиза, на която бяха възложени задачи да установи какъв е размера на усвоената сума в шв.франкове, евро и лева; какъв е размера на извършените плащания в лева и каква е стойността им в шв. франкове по обменния курс на франка към деня на сключване на договора, както и каква би била възнаградителната лихва ако същата не е променена в хода на действие на договора като при изчислението не се вземат предвид извършените от банката капитализации.

В експертизата е посочено, че усвоената сума в швейцарски франкове при курс „Купува“ на Юробанк И Еф Джи България“ АД за шв.франк към евро 1,6512177 и съобразно него размерът на предоставения кредит в шв.франкове е 52014. Именно такава сума е постъпила по сметката на В. Г. Г., но като равностойност в евро- 31500 и още 1577,01 евро, които представляват уговорения в договора „кеш бонус“.

Банката е купила общо 54614,70 шв.фр и е продала 33075,01 евро.

На 30.04.2008г. е било извършено превалутиране от швейцарски франкове в евро при курс 1,561218. Тази стойност е получена като частно от разделянето на курс „продава“ EUR /BGN на курс „купува“ CHF /EUR. Именно този курс е използвал експерта, както и курс „купува“ CHF / EUR при изчисляване на размера на извършените плащания от кредитополучателите. В табличен вид са показани направените вноски за погасяване на кредита и тяхната стойност в евро и шв.франкове. Отразени са както текущите курсове, така и размерите при курса в деня на усвояване на кредита. Стойността по текущ обменен курс е 9183,29 шв.фр., а по курса в деня на усвояване- 10714,96 шв.франка. Тъй като са внесени и 20 евро, след превалутирането им общата сума по курса към 30.04.2008г. е 10746,18 шв.фр. Последната дата, на която е правена вноска е 05.11.2011г.

От съставения примерен погасителен план, изготвен от вещото лице е видно, че главницата с настъпил падеж за посочения в исковата период е в размер на 2417.15 шв.фр., а лихвата към 19.10.2017г. е 45940.68 шв.фр.

Апелативният съд счита, че заключенията са изготвени компетентно и добросъвестно и следва да бъдат ценени.

Предвид на така събраните доказателства въззивният съд приема за установено следното:

Предявеният иск е с правно основание чл.79,ал.1 от ЗЗД и чл.430,ал.1 от ТЗ. За да бъде уважен такъв иск е необходимо да бъде установено, че ищецът е предоставил на ответника

банков кредит при определени условия и размер, а последният не е изпълнил задължението си да върне получената сума в уговорения срок. В конкретния случай следва да бъде установено и валидно прехвърляне на вземанията от банката на цесионера „Българийн ритейл сървисиз“ АД и след това обратно от това дружество на банката.

От наличните по делото доказателства безспорно се установи, че между страните е сключен договор за банков кредит като ответниците са получили от банката сумата от 54014 шв. франка, изчислени към датата на усвояване на кредита 30.04.2008г. съобразно курс „купува“ на резервната валута на страната ни – евро.

Кредитополучателите по договора за банков кредит са физически лица, които не придобиват средствата, предмет на договорите за осъществяване на търговска дейност и предвид общата дефиниция на [§ 13, т.1 ДР ЗЗП](#) следва да се приеме, че се включват в кръга лица - потребители на банкова услуга и по отношение на същите действия предвидената в ЗЗП защита на потребителите. Това означава, че съдът е длъжен при констатиране, че някоя клауза от договора е неравнопавна предвид императивния характер на уредбата и вмененото му задължение с нормата на чл.7,ал.3 от ГПК , служебно да прогласи нейната нищожност и да направи преценка дали сключеният договор би могъл да съществува без нея или тази нищожност влече такава на целия договор като реши спора в съответствие с това обстоятелство.

В конкретния случай са налице неравнопавни клаузи.

Както беше посочено, в процесния договор цялата сума по договора фактически е предоставена в резервната валута на страната – евро, но е остойностена в швейцарски франкове и задължението е посочено в същата валута. При такива случаи съдебната практика по реда на чл.290 от ГПК / решение № 170/16.03.2021г. по т.д.№1901/2019г. на ВКС, ТК, II т.о, [решение № 136 от 20.01.2021 г.](#) по т.д. № 1467/2019 г. на ВКС, ТК, II т.о../ приема,че връщането на кредита се дължи в шв.франкове. Именно в тази светлина следва да бъде направена преценката относно неравнопавността на някои от текстовете на договора.

С чл.23 ответниците са поели на свой риск последиците от превалутирането на задължението по договора, уредено в чл.21 от него като са декларирали, че са съгласни с последиците от същото, включително и превишаване на размера на дължимите погасителни вноски по кредита и че са съгласни да поемат всички вреди, произтичащи от промяната на валутните курсове. Декларирали са,че са запознати и разбират икономическия смисъл и правните последици на разпоредбите на чл.6,ал.2 и чл.21-23 от договора и са съгласни с настъпването им.

Настоящият състав намира,че посочените текстове на договора не отговарят на изискването на чл.147,ал.1 от ЗЗП клаузите на договорите, предлагани на потребителите да бъдат съставени по ясен и недвусмислен начин. По делото няма данни банката да е предоставила на физическите лица достатъчно информация, която да послужи за разумна оценка на икономическите последици от тези текстове на договора. Потребителят е икономически по-слабата страна не само по отношение на възможностите си да преговаря, а

и с оглед степента си на информираност. Това налага на същия да бъдат представени данни за възможната промяна в обменните курсове на швейцарския франк в средносрочен и дългосрочен план, за рисковете които поема, когато декларира, че носи валутния риск. На същия е следвало да бъде разяснено какви са факторите, което обуславят курса на шв.франк, както и на превалутирането. От друга страна задължението на банката е с фиксирана стойност- момента на предоставяне на кредита и не се влияе от валутния курс. Не без значение е и обстоятелството, че превалутирането се извършва по търговския курс на банката, т.е отново има фактор, който зависи от нейната преценка без потребителят да е информиран как се формира този курс. Това води до нарушаване на принципа на добросъвестност, който следва да спазва при отношенията си потребителите на кредитната услуга.

От събраните по делото доказателства се установява, че прилагането на посочените клаузи е довело до неравнопоставеност между страните доколкото курса на швейцарския франк спрямо лева се е повишил и това е довело до оскъпяване на кредита за ответниците.

От всичко изложено по-горе следва извода, че клаузите на чл.6, ал.2 и чл.23 от договора са неравноправни и поради това-нищожни.

Съгласно чл.146, ал.5 от ЗЗП наличието на неравноправни клаузи в един потребителски договор не води до неговата нищожност ако същият може да се прилага и без тях. Настоящият случай е именно такъв. Предвид нормата на чл.430 от ТЗ, който дефинира договора за банков кредит като предвижда, че със същия банката се задължава да отпусне на заемателя парична сума за определена цел и при уговорени условия и срок, а заемателят се задължава след като ползва сумата съобразно уговореното, да я върне след изтичане на срока, то в случая следва да се приеме, че след като е получена валута по обменен курс „купува“ в деня на усвояване на кредита, то и същият следва да бъде върнат именно в тази валута и при съблюдаване този курс. Това няма да доведе до промяна в основния предмет на договора, а от друга страна ще способства за възвръщане на баланса в отношенията между страните.

Предвид на това вноските по кредита ще следва да бъдат изчислени при курса на швейцарския франк към момента на сключване на договора и преценката дали е имало просрочие на същите и към кой момент също следва да бъде съобразена с това изчисление.

Неравноправна по смисъла на чл.143 от ЗЗП е и клаузата на чл.3, ал.5 от договора, която предвижда, че банката може едностранно да променя базисния лихвен процент по кредита и това не подлежи на договаряне между страните. Същата не отговаря на изискванията за добросъвестност на търговеца, който сключва договор с потребител поради обстоятелството, че кредитополучателите по никакъв начин са информирани как се формира базисният лихвен процент на банката и при какви условия може да бъде променен същия. Това означава, че те не могат да извършат реална преценка как е направена промяната в размера на лихвата и да предприемат необходимите действия в своя защита. Предвид на това обстоятелство тази клауза също е нищожна и лихвата по кредита за целия период, за който е отпуснат заема ще бъде в размера, определен в чл.3, ал.1 от

договора за кредит.

Нищожни клаузи има и в подписаните между придобилото вземането дружество „Бългериън ритейл сървисиз“ АД и кредитополучателите допълни споразумения от 24.09.2009г., 31.03.2010г., 31.05.2011г. и 29.12.2011г. Това са текстовете, предвиждащи капитализиране на изтекли лихви като всеки от тях е с номерация IV в съответния договор. Тези уговорки противоречат на чл.10,ал.3 от ЗЗД, забраняваща начисляване на лихви върху лихви. Тази норма е императивна и поради това текстовете в споразуменията, които я нарушават не следва да бъдат взети предвид при преценка на размера на задълженията за главници и лихви.

Доколкото елиминирането на всички обявени за нищожни клаузи възстановява равновесието в отношенията между страните по договора, следва да се приеме, че последните са обвързани с валидно споразумение за предоставяне на паричен кредит за закупуване на жилище в размер на 54014 шв. франка при срок на погасяване 372 месеца и лихвен процент, посочен в чл.3, ал.1 от договора.

Именно при тези условия са направените изчисления от вещото лице С.М. в експертизата, приета пред настоящата инстанция. От заключението по същата се установява, че към датата на обявяване на предсрочната изискуемост и към датата на завеждане на исковата молба ответниците са просрочили повече от две вноски по кредита. Това дава право на банката да обяви кредита за предсрочно изискуем, т.е. вече е дължима цялата непогасена от кредитополучателите сума. От изчисленията, направени от вещото лице се установява, че са погасени общо 10 714,96 шв.фр. при курс „Купува“ към момента на усвояване на кредита. С оглед данните за общата погасена сума и за размера на погасената лихва, съдът изчислява погасената главница на 2412,57 шв.франка. при отпуснати 52014 шв.франка. Остава дължима главница в размер на 49601.43 шв. франка, която надвишава предявения частичен иск от 31 217,42 шв. франка. Исковата сума обаче се претендира за конкретен период- от 10.03.2013г. до 27.10.2017г. Видно от заключението по приетата пред настоящата инстанция съдебно- счетоводна експертиза, при първоначалните условия на кредита дължимата за процесния период главница е 2417,79 шв.фр. За този размер искът следва да бъде уважен, а в останалата му част искът подлежи на отхвърляне.

Съобщаването на извършените цесии на вземането не е спорно по делото, а и с получаване на препис от исковата молба и приложенията към нея уведомяването при всички случаи вече е извършено.

В исковата молба претенцията е заявена в швейцарски франкове като е посочена и нейната легова равностойност. Съдът счита, че при постановяване на диспозитива на решението дължимата сума следва да се посочи само в шв.франкове с оглед приетото по-горе, че самият кредит на практика е уговорен в тази валута и съобразявайки разясненията, дадени с ТР №4/2014г. на ОСГТК на ВКС, че в случаите, при които е предявен иск за присъждане леговата равностойност на сума, уговорена в чуждестранна валута, съдът трябва да се произнесе по съществото на спора като приеме, че е сезиран с иск за заплащане

на уговорената в чуждестранна валута сума.

По делото се претендира и сумата от 884,40лв. направени разноски за нотариални покани. Този иск е с правно основание чл.309а от ТЗ. Съгласно тази норма когато кредиторът е изпълнил задължението си, а длъжникът е в забава, кредиторът право на обезщетение за разноски за събиране на вземането в размер на не по-малко от 80 лева, без да е необходима покана. Настоящият съдебен състав намира, че в тези разноски се включват разходите, направени за отправянето на покана към длъжника да заплати задълженията си, тъй като с нея се цели именно събиране на вземането. Тези разноски представляват вреда за кредитора, която вреда се намира в пряка причинна връзка с неизпълнение на облигационната връзка. Вследствие неизпълнението на кредитополучателите, кредиторът е претърпял имуществена вреда, изразяваща се в заплащане на стойността на нотариалните покани, с които е обявил предсрочната изискуемост на кредита. Не са представени обаче каквито и да било доказателства за размера на тези разноски. На самите нотариални покани липсва записване в какъв размер е събраната нотариална такса, а събраните такси за заверка на пълномощни за съобщаване на цесиите, за чиито размер има данни, не могат да се приемат за свързани със забавата. Ето защо искът може да бъде уважен само до визирания в закона минимален размер от 80 лв., а в останалата му част следва да бъде отхвърлен.

Предвид на така направените изводи първоинстанционното решение ще следва да бъде отменено частично и вместо него да бъде постановено ново, с което да бъде присъдена посочената по-горе сума от 2417,79 шв.фр.

На ищцовата страна следва да се присъдят направените по делото разноски съобразно уважената част от иска, които са в размер на 498,26лв.

Водим от гореизложеното, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260010/25.09.2020г. по т.д. №13/2018г. по описа на Окръжен съд-Кюстендил в частта му, с която е отхвърлен предявеният от „Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749 със седалище и адрес на управление гр.София, район Витоша, ул.“Околовръстен път“ №260 сумата от 31 217,42 шв. франка против В. Г. Г. с ЕГН ***** с постоянен адрес гр.***, ул. „****“ №177 и настоящ адрес гр.***, ул.“****“ №123 и Д. В. Г. , ЕГН ***** с постоянен адрес гр.***, ж.к.“****“, бл.16,вх.“Б“, ет.5 иск с правно основание чл.79,ал.1 ЗЗД, вр.чл.430,ал.1 от ТЗ за сумата от 2417,79 шв.фр. , както и в частта, с която е отхвърлен иска с правно основание чл.309а от ТЗ за сумата 80лв. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА В. Г. Г. с ЕГН ***** с постоянен адрес гр.***, ул. „****“ №177 и настоящ адрес гр.***, ул.“****“ №123 и Д. В. Г. , ЕГН ***** с постоянен адрес гр.*** ,

ж.к.“****“,бл.16,вх.“Б“, ет.5 на основание чл.79,ал.1 ЗЗД, вр.чл.430,ал.1 от ТЗ солидарно да заплатят на „Юробанк България“АД, ЕИК 000694749 със седалище и адрес на управление гр.София,район Витоша, ул.“Околовръстен път“ №260 сумата от 2417,79 шв.фр. главница по договор за банков кредит за периода от 10.03.2013г. до 27.10.2017г., представляваща част от дължимата главница от 61185,13 шв.франка по договор за кредит за покупка на недвижим имот HL 35744 от 16.04.2008г., ведно със законната лихва върху главницата,считано от датата на подаване на исковата молба в съда- 06.03.2018г. до окончателното изплащане , както и на основание чл.309а от ТЗ сумата от 80лв. разноски за събиране на вземането.

ОСЪЖДА В. Г. Г. с ЕГН ***** с постоянен адрес гр.***, ул.,****“ №177 и настоящ адрес гр.***, ул.“****“ №123 и Д. В. Г. ,ЕГН ***** с постоянен адрес гр.*** , ж.к.“****“,бл.16,вх.“Б“, ет.5 да заплатят на „Юробанк България“АД, ЕИК 000694749 със седалище и адрес на управление гр.София,район Витоша, ул.“Околовръстен път“ №260 сумата от 498,26лв. направени разноски за двете инстанции съобразно уважената част от иска.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата му част.

Решението подлежи на касационно обжалване при наличие основанията по [чл. 280, ал. 1](#) и [ал. 2 ГПК](#) пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____